ANUNȚURI

• Cu bucurie am aflat de botezul primului născut al fraților Cătălin și Oana din Semlac, pruncul **Ștefan-Ioan.** Sfinții mari ale căror nume le poartă să-l ajute în toată viața!

• Tinerii din trupa de teatru Ardalion vor juca din nou piesa „Așteptarea”, joi 23 martie, ora 19, la Teatrul de marionete, în cadrul **evenimentelor Pro-Viață,** care vor mai cuprinde și alte momente artistice pentru copii, sâmbătă 25 martie, de la ora 13, în curtea Catedralei Vechi.

Îngândurați de puținul interes al oamenilor față de prădarea hranei—darul lui Dumnezeu (Pr. Ștefan, Pr. Nicolae Tănase și dl. Sescu de la Banca de alimente)

ȘTIRI

• ASCOR organizează la nivel național, în luna pentru viață, **o campanie de donare de sânge**. Această campanie va avea loc în perioada 20 – 31 martie 2023, în principalele centre universitare din țară, unde filialele ASCOR își desfășoară activitatea. (sursa*: arhiepiscopiaaradului.ro*)

• Cu binecuvântarea IPS Timotei, în perioada 15 mai 2023 – 30 mai 2023 se va desfășura **Campionatul de Fotbal al Arhiepiscopiei Aradului.** Campionatul se va desfășura pe două categorii de vârstă 10-14 ani și 15-18 ani. (sursa*: arhiepiscopiaaradului.ro*)

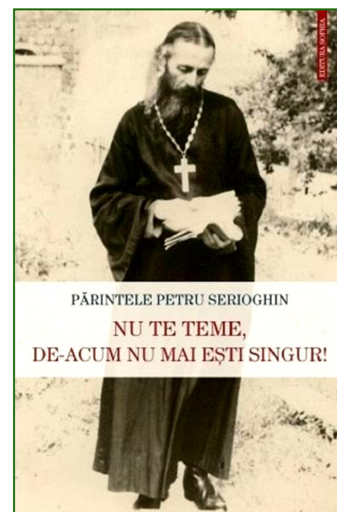
• Într-o adresă transmisă, la inițiativa Patriarhiei Române, 13 reprezentanți ai cultelor religioase din țară solicită includerea **Religiei** pe lista disciplinelor la care se poate susține **examenul de Bacalaureat**. (sursa: *basilica.ro*)

• Patriarhia Antiohiei a anunțat recuperarea aproape intactă a câtorva **icoane dintre ruinele unor biserici din Turcia**, din zona afectată de cutremurul din februarie. În fotografie este una dintre icoanele bisericii dărâmate în Antiohia. (sursa: *oorthodoxchristian.com*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

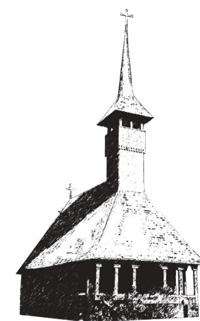
PR. PETRU SERIOGHIN
Nu te teme, de-acum nu mai ești singur!

„Dacă vei ține seama mereu de glasul conștiinței tale și de voia lui Dumnezeu, vei constata că toate condițiile în care îți urmezi călătoria pe acest pământ sunt de dinainte stabilite, prevăzute de pronia dumnezeiască. Atunci te vei simți bine și în siguranță. Tot ce vei întâlni în viață fii sigur că vine de la El, de la Atotbunul nostru Domn și Mântuitor. Lasă-te pe mâna lui Dumnezeu, așa cum se lasă fierul pe mâna fierarului.”

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor!

Numărul 10 (CXXIII) 19 martie 2023

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Sfinții săptămânii

D 19 - DUMINICA A III-A DIN POST (A SF. CRUCI); Sf. Mc. Hrisant, Daria, Claudiu și Ilaria;

- *Mărturisitorul Virgil Maxim (1997);* **ULEI**

L 20 - Sf. 20 de Părinți de la mănăstirea Sf. Sava, mucenicați de arabi; **Sf. și Dreptul Abel, primul martir din istoria omenirii**

M 21 - Sf. Ier. Iacob Studitul; Sf. Cuv. Serapion de Sidon

Mi 22 - Sf. Sf. Mc. Vasile din Ancira; **Sf. Mc. Drosida, fiica împăratului Traian**, și cele 5 fecioare canonice; Sf. Ier. Epafrodit, ucenicul Sf. Ap. Petru și Pavel de Narbonne, ucenicul Sf. Ap. Pavel

- *Mărturisitorul Ilie Tudor (2005)*

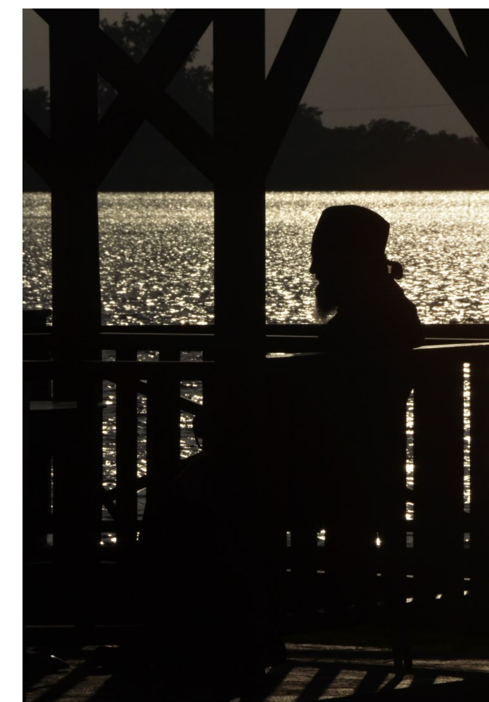
J 23 - Sf. Sf. Mc. Nicon și cei 199 ucenici; Sf. Cuv. Nicon de la Pecerska

- *Mărturisitorul Pr. Haralambie Balamace (1914)*

V 24 - Înainteprăznuirea Bunei-vestiri; Sf. Ier. Artemon, hirotonit de Sf. Ap. Pavel; Sf. Cuv. Sava de Kalymnos și Zaharia de la Pateric

S 25 - BUNAVESTIRE; PEȘTE

Pr. Răzvan Ionescu

Din nou despre NEVOIA DE RÂNDUIALĂ

„Oamenii percep ceea ce propune Biserica în termeni de restricție: nu mai ai voie, odată ce ai venit la biserică, să faci aia sau ailaltă. Dar, de fapt, ce nu mai ai voie să faci? Nu mai ai voie să faci păcatul!

Ideea unui program, a unui lucru repetitiv, nu este simplu de asumat. Întâmpinăm această dificultate, eu personal o întâmpin. Eu am foarte multă libertate din partea duhovnicului meu și aș îndrăzni să spun că, deopotrivă, încerc să dau multă libertate celor care se spovedesc la mine. **Biserica nu e constrângere, ci e așezarea pe un făgaș.** Lucrurile trebuie să fie realizabile, trebuie să se țină cont de realitatea fiecăruia în parte. Pe de altă parte, nu există performanță, ca în sport, fără un program. Nu există sporire în viața duhovnicească fără să cultivi această viață. Există un element repetitiv inevitabil.

Biserica oferă tot felul de lucruri repetitive; de exemplu, Sfânta Liturghie o săvârșim repeti-

tiv. În fața stresului unora că Biserica ar tinde să uniformizeze sau să ne pună pe un făgaș constrângător și plictisitor prin repetitivitate, aș spune că fiecare om e chemat la libertate. În mod normal, prin duhovnic ar trebui să avem libertatea maximă să împlinim pe cele care ne duc la o sporire duhovnicească. Și eu, ca duhovnic, spovedindu-i pe alții și văzând cât de leneș sunt și eu în fața unui program duhovnicesc, nu mă grăbesc nici eu să pun ceva care să fie fix și care să nu îi stârnească să vrea ei înșiși să împlinească.

Sunt oameni care, de exemplu, primesc din partea duhovnicului un canon, care este un medicament, și nu-și iau „medicamentele”! Deci, ținând cont de realitatea aceasta, trebuie să ne punem întrebarea, într-adevăr: ce facem?

Acum noi venim către omul contemporan: **realitatea omului care Îl descoperă pe Dumnezeu este, în general, cea a omului sălbăticit.** Adică noi venim de la starea sălbăticită lăuntric, în care nu aveam nicio rânduială, până la urmă. Și oamenii percep ceea ce propune Biserica în termeni de restricție: nu mai ai voie, odată ce ai venit la biserică, să faci aia sau ailaltă. Dar, de fapt, ce nu mai ai voie să faci? Nu mai ai voie să faci păcatul! Dar ce e păcatul? Păcatul este “nu”-ul pe care eu I l-am spus lui Dumnezeu. Deci, în clipa în care spun “nu” păcatului, eu spun “nu!” nu-ului adresat de om lui Dumnezeu. Inutil să ne mai amintim că negarea negației este un adevăr matematic. Dar, în teologie, negarea negațiilor duhovnicești duce la afirmarea, de fapt, la partea afirmativă, pozitivă, care este viața Bisericii. Viața Bisericii este o afirmație. Deci, concret, omul are nevoie să sporească spre a ieși din comportamentele care îl scurtcircuitează, care îl inferiorizează, care îl periferizează, care nu îl împlinesc și mai curând îl duc în direcția opusă, a descompunerii lăuntrice, și pentru aceasta are nevoie ca cineva să îl învețe iscusința acestei căi, iar aceasta se învață prin oameni duhovnicești. Sigur, ai nevoie de un duhovnic care să vadă personalizat chipul în care tu aplici Evanghelia, care e valabilă la orice veac, deci și pentru veacul 21.

Era un părinte duhovnicesc care a propus următorul lucru: noi, cu toții, avem un program obișnuit. De exemplu, te scoli dimineața și te speli pe dinți. E un program. Nu toată lumea îl sare, pentru că știu că e vorba de întreținerea gurii, de exemplu. Iar părintele acela spunea: Păi, dacă tot te speli pe dinți, spune și “Doamne, curățește și păcatele mele cum se curăță și dinții mei!” Apoi, la micul dejun: “Doamne, cum mănânc, așa vreau să Te primesc și pe Tine ca hrană a vieții mele!” și așa mai departe. Deci, vedeți, cineva a găsit la un moment dat o soluție șugubeață, așa, dar, în același timp,

și foarte adevărată! Ca, prin lucrurile pe care le faci în mod curent ca program al tău de viață, să-L guști pe Dumnezeu. Or, de fapt, mâncarea și băutura unde trebuie să ducă ele? Să Îl guști pe Dumnezeu! Toate lucrurile astea pe care noi le primim în ființa noastră ar trebui, în ultimă instanță, să fie o hrănire cu Dumnezeu Însuși în viața noastră.

Eu nu sunt specialistul programelor. Din contră. Pe mine programul, în general, mă cam destabilizează. Când știu că trebuie să fac în fiecare zi așa, mi-e teamă de rutină, mă sperie lucrul respectiv. **Dar, dacă știu că în fiecare zi trebuie să inventez viața mea astfel încât, la capătul fiecărei zile, să fiu mai câștigat în Hristos, mă simt mult mai liber!**

De exemplu, primul lucru pe care îl fac când mă scol dimineața este să-mi fac o cruce mare și să spun: “Doamne, Îți încredințez ziua mea Ție!” Pentru că aș vrea ca toate elementele acestei zile să fie întru Dumnezeu. Și după aceea începe ziua mea. Sunt foarte leneș cu rugăciunile, dar sunt atâtea prilejuri să spui *Doamne Iisuse Hristoase* lăuntric, de exemplu. Eu pe toți cei pe care îi spovedesc îi îndemn să aibă măcar momente de rugăciune în care, dacă s-ar putea, să plonjeze în această rugăciune.

Sunt foarte stăruitor deopotrivă cu cei care vin în parohia noastră să meargă la Liturghie. Noi avem Liturghie în timpul săptămânii marți și joi de la ora 7 dimineața. La 8 și ceva au ieșit pe ușă și s-au dus la serviciu. Dar alta e ziua omului care s-a împărtășit cu Hristos în ziua respectivă și alta e a celui care nu știe de Hristos în ziua respectivă. Deci, vedeți, ăsta e tot un program de viață duhovnicească. **Liturghiile astea din timpul săptămânii îndrăznesc să spun că ne-au salvat, pentru că în ele ducem tot ce trăim în timpul săptămânii, toate nevoile, toate urgențele, tot.** Și, în clipa în care începem să avem un pic de Liturghie, nu numai că duminica am bifat că vrând-nevrând, cumva, hai să fim totuși la Liturghie, ci fac niște lucruri prin care să simt viață în timpul săptămânii prin lucrurile pe care le fac în Hristos. E tot un program de viața duhovnicească! Dar e departe de a-mi lua cartea și, hai, plictisit, mă așez pe marginea patului și încerc că parcurg cu greu câteva rugăciuni la care, oricum, mi-a fugit mintea la jumătate dintre ele și așa mai departe. Da, să fac lucrul acesta, dar, dacă-l fac, să-l fac „pe bune”. Adică, dacă mi-a fugit mintea, o aduc înapoi, fac aceste rugăciuni, îmi pun timp de rugăciune, dar tratez acest timp onest, nu îl bifez și trec mai departe. Pentru mine asta înseamnă un program adevărat.

“ Ceea ce stă la baza întregii culturi moderne, unificatorul, numitorul comun, este adorarea sinelui și cultul propriului confort, ceea ce este mortal pentru orice idee sau orice fel de viață duhovnicească.

FORMAREA TINERELOR SUFLETE

Cuvânt către părinți și profesori

Păr. Serafim Rose

Este de notorietate faptul că educația tineretului de astăzi este deficitară în dezvoltarea capacității de răspuns adecvat la cele mai înalte expresii ale artei umane, literaturii și muzicii. Ca urmare a acestui fapt, **tinerii sunt formați la întâmplare sub influența televiziunii, a muzicii rock și a altor manifestări ale culturii actuale (sau mai bine zis, anti-culturii);** și, din pricina acestei stări de fapt, dar, mai ales, din pricina absenței oricărei idei conștiente la părinți și profesori despre ce este viața creștină și despre cum ar trebui crescut un tânăr în ea, sufletul unei persoane care a supraviețuit anilor tinereții este adesea **un pustiu emoțional**, dezvăluind în cel mai bun caz lipsuri în ce privește atitudinile fundamentale față de viață, socotite odinioară firești și indispensabile.

Puțini mai sunt astăzi în stare să-și exprime limpede emoțiile și ideile și să se confrunte cu ele într-un mod matur; cei mai mulți nici măcar nu știu ce se întâmplă înlăuntrul lor. Viața este împărțită în mod artificial în: *muncă* (și foarte puțini pot pune în ea cea mai bună parte din ei înșiși, inima lor, pentru că este “doar pentru bani”); *joacă* (distracție) (în care mulți văd „adevăratul sens” al vieții lor), *religie* (de obicei nu mai mult de o oră sau două pe săptămână) și altele asemenea, fără o unitate, un numitor comun, care să stea la bază și care să dea sens întregii vieți. Majoritatea, **găsind viața de zi cu zi nesatisfăcătoare, încearcă să trăiască într-o lume fantezistă, iluzorie**, pe care și-o creează singuri (și în care încearcă să facă loc și religiei, să o potrivească acolo).

Acesta este doar o parte a trecutului, „bagajul cultural”, pe care o persoană îl aduce astăzi cu sine când devine ortodox (inclusiv când se reconvertesc la Ortodoxie, schimbându-și viața și încercând să trăiască conform preceptelor de viață creștină autentică). Desigur, un număr mare supraviețuiesc ca ortodocși în ciuda trecutului lor, alții ajung la un anumit dezastru duhovnicesc din cauza trecutului; dar un număr bun rămân infirmi, schilozi sau cel puțin nedezvoltați duhovnicește deoarece sunt pur și simplu nepregătiți pentru Ortodoxie și nu sunt conștienți de cerințele reale ale vieții duhovnicești.

*„Un om are trei straturi ale vieții: cea a **duhului**, a **sufletului** și a **trupului**. Fiecare dintre acestea are suma sa de nevoi, naturale și proprii unui om. Aceste nevoi nu au toate aceeași valoare, ci unele sunt mai înalte, iar altele mai joase; iar împlinirea lor cumpănită aduce omului pace. Nevoile duhovnicești sunt cele mai înalte dintre toate, iar când acestea sunt împlinite, atunci este pace chiar dacă celelalte nevoi rămân neîmplinite. Atunci când sunt împlinite nevoile duhovnicești, ele învață pe om cum să pună în armonie cu ele și împlinirea celorlalte nevoi, astfel încât nici ceea ce împlinește sufletul, nici ceea ce împlinește trupul să nu ajungă potrivnic vieții duhovnicești, ci să o ajute; și atunci este în om o armonie deplină a tuturor mișcărilor și descoperirilor vieții sale, o armonie a gândurilor, simțirilor, dorințelor, lucrărilor, relațiilor, plăcerilor. Și acesta este Raiul!” (Sf. Teofan Zăvorâtul)*

În zilele noastre, ingredientul principal care **lipsește** din această armonie ideală a vieții omenești este ceva care s-ar putea numi **dezvoltarea emoțională a sufletului**. Este un lucru nu direct duhovnicesc, dar care adeseori împiedică dezvoltarea duhovnicească. Este starea omului care, crezând că însetează după nevoințe și după o înaltă viață de rugăciune, abia dacă este în stare să răspundă la dragostea și prietenia omenească normală. La unii oameni acest defect există într-o formă extremă; dar ca o tendință generală el este prezent într-o oarecare măsură la noi toți cei care am fost crescuți în pustiul emoțional și duhovnicesc al timpurilor noastre.

Așa stând lucrurile, este nevoie deseori să ne smerim impulsurile și nevoințele aparent duhovnicești pentru a le încerca prin disponibilitatea noastră umană și emoțională pentru ele. Așa se face că uneori un duhovnic poate să-și oprească ucenicul său de la citirea unei cărți duhovnicești și să îi ofere în schimb un roman al lui Dostoievski sau Dickens, sau îl va încuraja să se familiarizeze cu anumite genuri de muzică clasică, și aceasta fără vreun scop „estetic” în minte (căci cineva poate fi un „expert” în astfel de chestiuni și chiar „bine dezvoltat emoțional” fără a avea cel mai mic interes pentru nevoința duhovnicească, ceea ce este, de asemenea, o stare dezechilibrată) ci numai pentru a-i subția și forma sufletul, făcându-l să fie mai bine pregătit pentru înțelegerea adevăratelor scrieri duhovnicești.

Episcopul Teofan, în sfaturile sale către o tânără care se pregătea în lume pentru viața monahală, i-a permis să citească anumite romane. Ținând cont de acestea, vom recomanda și introduce anumite opere de literatură și artă (fără a exclude forma de artă modernă a filmului), care pot fi de folos în formarea sufletelor, în special a tinerilor, în formarea atitudinilor și emoțiilor umane de bază care le pot folosi să înțeleagă și să caute să dobândească cele mai înalte aspecte ale vieții duhovnicești.

femeie, dar se subînțelege.

Nu s-a spovedit pentru că i-a fost rușine să-i spună duhovnicului, și s-a hotărât să ia cu ea păcatul în mormânt, căci nu era lucru de mărturisit! Atât de mare îi era rușinea ei! În cele din urmă, a aflat scăpare la Maica Domnului... Avea icoana ei și plângea acolo, o ruga foarte mult să o ierte. Maica Domnului ar fi iertat-o, însă trebuia să facă și cele rânduite, să meargă la duhovnic. Să facă ceea ce Biserica Ortodoxă a stabilit prin Taina Pocăinței. Și... după ce a plâns mulți ani... într-un final, am putea spune că femeia ar fi iertată.

A murit... fără să îi spună păcatul duhovnicului... De îndată ce a murit, demonii – știind că păcatul ei e grav, de moarte, de iad, și că Hristos judecă drept după dreptatea Sa, au crezut că nu mai există mântuire pentru acea femeie, și, imediat ce a murit, i-au înșfăcat sufletul, conform cu păcatul pe care îl săvârșise.

Și o duceau în iad precum uliul își duce prada în cuib. Cum o duceau în adânc, aceea striga la Maica Domnului, să o ajute. Avea foarte mare credință în Maica Domnului. Iar când a ajuns în iad și au început să o chinuie, să o înfricoșeze și să o amenințe, văzând toate cele cumplite care există acolo, aceea – prin credința ce o avea în Maica Domnului, nu înceta să o strige, ca să o ajute, să-i ierte Dumnezeu păcatul și să se mântuiască. Și, așa cum o striga pe Maica Domnului, pentru o clipă s-a luminat tot locul acela și a sosit Maica Domnului să ajute, cu multă dragoste, acel sufleţel.

De îndată ce au văzut-o pe Împărăteasa Cerurilor, s-au revoltat: „Ce cauți pe aici? Sufletul la care ai venit e încărcat [de păcate], a săvârșit un păcat înfricoșător, de moarte! Și nu o puteți lua! Căci Fiul și Dumnezeul tău a dat o poruncă. Iar porunca spune asta și asta. E sortită pieirii."

„Bine, nu am nimic de zis."

Iar ei [demonii], crezând că Maica Domnului vrea să o răpească din mâinile lor, i-au spus: „Vom merge la Dreptul Judecător!" Căci erau siguri că Hristos nu poate să încalce – în dreptatea Lui – porunca Lui, și va judeca cu dreptate. „Știau" dreptatea Lui. „Nu cumva să ne-o înșfaci! Vrem să mergem la Dreptul Judecător!"

„Bine, vom merge la Judecător. Nu o voi lua, vom merge la Dreptul Judecător."

Și au mers demonii cu Maica Domnului înaintea lui Hristos, iar Maica Domnului a îngenunchiat înaintea Domnului, spunându-I: „Fiule și Dumnezeul meu, știu că acest suflet a păcătuit asta și asta, însă s-a rugat mulți ani înaintea sfintei icoanei mele cu multă credință și dragoste; și vreau să o ajuți să se mântuiască!"

Demonii au strigat: „Doamne, să nu-Ți încalci dreptatea Ta! Este porunca Ta, nu poți s-o încalci! Tu ești drept!" Firește că după moarte Dumnezeu e Drept, acum e Milostiv.

Și spune Hristos cu dreptate: „Maică, primesc dragostea ta, cererea ta pentru acest suflet, dar nu încetez să fiu Drept, și, de vreme ce am dat o poruncă, o voi aplica."

Maica Domnului I-a spus: „Copilul meu, te rog! Fă ceva să o mântuiești! A vărsat multe lacrimi, din tot sufletul, înaintea mea... trebuie să îi răsplătesc! Nu se poate altfel! Tu vei găsi o cale! Tu ești Atotștiutor și poți să o mântuiești!"

„Maică, singurul lucru pe care pot să -l fac e să aduc acest suflet din nou pe pământ, să o readuc în trup, la viață, să cheme pe părintele duhovnic, să-și spovedească păcatul, iar după trei zile o voi lua."

„Să faci asta!"

Demonii s-au tulburat imediat ce au auzit: „Și dreptatea a ținut-o, și i-a găsit modalitatea de a o mântui."

Între timp, pe pământ, unde femeia deja murise au trecut 2, 3 zile și nu o îngropaseră încă, căci o așteptau pe sora ei care trebuia să vină dintr-un sat oarecare și a întârziat. Și nu o îngropaseră încă... La un moment dat, cum o plângeau acolo... cu lumânările aprinse, ea având gura și ochii închiși, deschide ochii, femeile se îngrozesc toate...

„Nu vă speriați! Sunt bine! Vă rog să -l chemați pe duhovnic, am nevoie de el. După trei zile voi muri. Nu vă neliniștiți! Voi mai trăi trei zile."

Când au auzit-o vorbind atât de pașnic și liniștit, s-au liniștit și ele. A sosit și duhovnicul, și-a spovedit păcatul, i s-a citit rugăciunea de dezlegare, și exact a treia zi i se sfârșește viața.

Vreau să vă spun că a avut un singur păcat nemărturisit. Toate celelalte păcate le mărturisise. Un singur păcat de moarte se aseamănă cu o aluniță ce provoacă cancerul în trupul unui om sănătos.

Primăvara mea

Zorica Lațcu

Crescut-au ghiocei în fulgi de nea?...
Atât de albă-i primăvara mea!

Mi-i sufletul de patimi neatins
Și cerul floare peste el a nins;

Aleasă floare de mătăsuri moi
A nins în noapte peste pomii goi

Și i-a învelit în borangic ușor.
A prins o boare, caldă ca un dor,

S-adie rar miresmele din Rai.
Al fluturilor măiestrit alai

A curs în suflet, liniștit și blând,
Pe căi de taină, din adânc de gând.

Și sus, deasupra albei năluciri,
Plutește raza sfintelor iubiri.

Dă primăverii-n duhul meu lumini
Și se răsfrânge-n ochii tăi senini.

Oamenii lui Dumnezeu

MONAHUL KALIST

ucenicul Sfântului Nicolae Velimirovici

Dobrivoie (numele de mirean al părintelui Kalist) s-a născut în anul 1896, din părinți evlavioși. Încă de mic, Dobrivoie s-a deprins să postească și să meargă în fiecare duminică, la Sfânta Liturghie. Anii de gimnaziu au fost ani plini de suferințe și încercări. Stătea în gazdă la un hangiu cu care tatăl său se înțelesese să îi muncească în schimbul sumei de bani pe care ar fi trebuit să i-o dea în contul chiriei. Orele fiecărei zile, umplute fie cu lecțiile pentru școală, fie cu robotirea continuă prin gospodăria hangiului, erau principalele pârghii ale unei pedagogii pe care o ticluise tatăl său.

După declanșarea Primului Război Mondial, în 1914, Dobrivoie se hotărăște să plece voluntar în armată, unde pentru vitejia sa, a fost decorat cu șase medalii. Pronia dumnezeiască l-a ferit de moartea prematură. Odată, într-o noapte, pe vremea luptelor de la Kraviciki Potok împotriva bulgarilor, s-a auzit strigat pe nume de o voce care l-a înștiințat: *„Fugi, Dobrivoie, dacă nu vrei să mori!"*. Nu au trecut nici 15 secunde și un proiectil străpungând acoperișul și rupând în două banca pe care tocmai stătuse, s-a înfipt în podea cam la un metru adâncime și apoi a explodat.

După demobilizare, a revenit în satul natal. Părintele povestește: *„La întoarcerea din război aveam 24 de ani, glontele din plămâni nu mă supăra, iar celelalte răni nici nu le simțeam. Eram tânăr, sănătos, bogat, decorat, erou, așa că pentru fete eram cea mai bună partidă."* Totuși fata de care s-a îndrăgostit, s-a îmbolnăvit de tuberculoză galopantă și în scurt timp a murit.

În anul 1920, vizitează Mânăstirea Sfântului Naum de la Ohrid, dar când îi mărturisește stareţului intenția sa de a îmbrăca haina monahală și de a se statornici în acest sfânt locaș, acesta i-a răspuns: *„Ești prea mândru, ai prea multe decorații, ai făcut și școală, mai ești și bogat pe deasupra. Ești aspru și nestăpânit. Cum și când crezi tu că te vei liniști? Cum o să faci ascultare? Cum o să poți tu să fii sărac? Cum vei putea tu, cu felul tău de a fi, să trăiești cu înțelepciune și să te slobozești de trufie?"*

În cele din urmă, a fost primit în obște. În primele zile, i-a fost războită în fel și chip patima mândriei. L-au îmbrăcat în haine ponosite și i-au dat ca ascultare să păzească porcii mânăstirii. Când trebuia să dea drumul porcilor, frații din obște îi strigau: *„Porcarule! Măi, porcarule! Numai de asta ești bun: să păzești porcii! De nimic altceva nu ești în stare!"*. Ziua se ostenea cu porcii și vitele, iar noaptea și-o petrecea în rugăciune. *„Făceam tot ce mi se spunea, mâncam ceea ce mi se dădea, mă gândeam la Dumnezeu și la mântuirea mea. În fiecare zi în inima mea creșteau bunătatea, smerenia și puterea... Mă simțeam ușor, fără griji și slobod ca pasărea cerului. Pentru mine a început atunci cu adevărat o viață nouă."*

Dobrivoie îl cunoscuse pe Sfântul Ierarh Nicolae Velimirovici, care în anul 1921 fusese înălțat la treapta de Episcop. El l-a luat pe Dobrivoie să îi slujească pe post de secretar. Înainte de a fi primit în cinul monahal, Sfântul Ierarh Nicolae Velimirovici i-a încercat lui Dobrivoie virtutea smereniei. Într-o zi, un călugăr de care Dobrivoie se simțea apropiat sufletește l-a chemat în mijlocul curții și, pe nepregătite, i-a tras cu putere o palmă. *„Fără să înțeleg de ce face acest lucru, dar și fără să mă străduiesc prea mult să o fac, i-am întins și celălalt obraz. Nu m-a lovit și a doua oară. Episcopul Nicolae l-a chemat la sine și i-a spus zâmbind: „Dobrivoie, du-te îndată la stareț și spune-i să-ți pregătească veșmintele pentru călugărie. Apoi spală-te, pieptănă-te, fii gata să arunci pentru totdeauna aceste straie de pe tine!"* Astfel, Dobrivoie Milunovici a devenit monahul Kalist.

Pe parcursul îndelungatei sale vieți, părintele Kalist a dus, în mai multe rânduri, viață sihăstrească, exersându-se în apriga luptă cu propriile patimi. Își împuținase hrana și se ruga ore în șir, iar într-o zi, *„în zori, dintr-odată, peste mine a coborât o lumină cerească, care m-a învăluit întru totul, împrăștiind toate amintirile și toate dorințele. M-a umplut de o fericire de nedescris și de o bucurie nemaitrăită până atunci. Eram fericit că mă aflu acolo, pe acel munte, chiar în acel loc, cu totul singur."*

Cu binecuvântarea Sfântului Nicolae, a pustnicit doi ani în Munții Petrinski. Acolo a avut o **vedenie dumnezeiască** în care se făcea că Iugoslavia și Serbia vor fi cotropite de comuniști, iar Vlădica Nicolae va fi nevoit să plece într-o țară îndepărtată, unde, în cele din urmă, își va afla sfârșitul. Nu peste multă vreme, vedenia s-a adeverit.

După alți doi ani de sihăstrie, Vlădica Nicolae îl cheamă la Mânăstirea Ohrid, unde îl hirotonește diacon și îl însărcinează să ridice din temelii sau să renoveze câteva mânăstiri din eparhie. A trăit ani mulți în mănăstirile Rudenița și Jicea unde, pe 12 aprilie 1991, a trecut la cele veșnice. Potrivit mărturiei credincioșilor care i-au vegheat ultimele clipe, înainte de a pleca, în pace, la Domnul, a simțit puternic prezența Sa. Părintele Kalist i-a privit pe cei adunați în jurul său, pe fiecare în parte, și le-a spus: „Ne iubește!... Și eu vă iubesc. Iubiți-vă și voi între voi și luptați!"

I.G.

Tâlcuiri la Canonul cel Mare

CREDINȚA
a scăzut o zi din istoria omenirii

„În ziua aceea în care Dumnezeu a dat pe Amorei în mâinile lui Israel și când i-a bătut la Ghibeon și au fost zdrobiți înaintea feței fiilor lui Israel, a strigat Iosua către Domnul și a zis înaintea Israeliților: «Stai, soare, deasupra Ghibeonului, și tu, lună, oprește-te deasupra văii Aialon!» Și s-a oprit soarele și luna a stat până ce Dumnezeu a făcut izbândă asupra vrăjmașilor lor. Oare nu de aceea se scrie în Cartea Dreptului: «Soarele a stat în mijlocul cerului și nu s-a grăbit către asfințit aproape toată ziua»Și n-a mai fost nici înainte, nici după aceea, o astfel de zi în care Domnul să asculte așa glasul omului; că Domnul lupta pentru Israel.” (Iosua Navi 10, 12-14)

În acest caz soarele și luna și-au oprit pur și simplu ambele mișcări , „înțepenind” în locuri apropiate, luna fiind și ea vizibilă (lucru în sine posibil în anumite momente). Această situație unică și, iarăși ce nu s-a mai repetat, cel puțin până acum, este o minune dumnezeiască făcută ca urmare a rugăciunii dreptului lui Dumnezeu, Isus Navi.

Iată cum au tâlcuit Sfinții Părinți această minune:

Sfântul Ambrozie cel Mare:

De bună seamă el s-a învrednicit a fi un bărbat în stare să oprească curgerea râului, și care să poată spune: „Stai soare”, și să întârzie noaptea lungind ziua, ca să fie mărturie biruinței sale. De ce? Iată, o binecuvântare ce nu i s-a dat lui Moise, ci doar acela singur a fost ales să conducă poporul în tărâmul făgăduinței. Așa om a fost, **mare în minunile pe care le-a făcut cu credința**, mare și în biruințele sale. Lucrările lui Moise au fost mai înalte, ale lui Iisus al lui Navi au adus mai mari reușite. Fiecare din aceștia cu ajutorul harului dumnezeiesc s-au ridicat deasupra tuturor măsurilor omenești. Unul a poruncit mării iar celălalt cerului.

Sfântul Ioan Gură de Aur:

Luați aminte cât prețuiește acest drept. Iisus al lui Navi a spus: să stea soarele spre Gavaon și luna despre valea Aialonului “ și a fost așa. Acum să vină toată lumea, sau 2-3 lumi, sau 4, sau 10, sau 20 de lumi, și să-i punem să spună și să facă aceasta; și nu vor fi în stare s-o facă. Dar prietenul lui Dumnezeu a poruncit zidirilor Prietenului său, sau L-a rugat fierbinte pe Prieten pentru robi, și apoi a poruncit acestora. Vezi tu că aceste zidiri sunt pentru slujirea menită lor? Aceasta a fost mai mare decât minunile lui Moise. De ce? Pentru că nu e totuna să poruncești mării sau să poruncești zidirilor cerești. Căci și aceea a fost cu adevărat ceva măreț, și chiar foarte, dar cu toate acestea nicidecum la fel cu cealaltă Pentru ce? **Numele lui Iosua (Iisus), a fost un tip**. Pentru aceasta, și chiar pentru acest nume, zidirea i s-a închinat. Și atunci ce? Nu au mai fost oameni numiți Iisus? Ba da, dar acesta a fost numit astfel pentru faptele sale, căci se numea Osea. Deci i s-a schimbat numele: a fost o predicție și o proorocire. El a adus poporul în tărâmul făgăduinței, așa cum afăcut Iisus la cer, nu Legea; după cum n-o făcuse nici Moise care a rămas afară.

Stiința

Oamenii de știință inspectau poziția mai multor obiecte spațiale, inclusiv a soarelui, a lunii și a planetelor în 100 și 1000 de ani – acest lucru este făcut regulat pentru a preveni ciocnirea sateliților noștri cu orbitele planetelor, când au constatat un lucru neobișnuit. În timpul unor calcule făcute pe calculator, un semnal de alarmă a pus totul pe pauza, însemnând că ceva era greșit, fie cu datele introduse fie cu rezultatele. După intervenția departamentului de service, oamenii de știință au concluzionat că undeva în spațiu, **o zi lipsea în timpul trecut!** Nimeni nu a putut rezolva problema până când un creștin a explicat că, în școala de duminică li s-a spus despre Soarele care a stat nemișcat. Desigur, nimeni nu a crezut, dar când omul a luat Biblia, a deschis cartea lui Iosua și o declarație destul de absurdă a început să capete sens. Oamenii de știință au ajuns la concluzia că aceasta a fost ziua care lipsește.

„Întrucât moartea e neprevăzută, iar păcatele de moarte precum cancerul, de ce să nu ne lepădăm de cancer?

CUM SĂ NE SPOVEDIM

Părintele Efrem din Arizona

Dacă este vorba despre un lucru pe care l-am făcut de mai multe ori, vom spune: „Părinte, am făcut asta de nenumărate ori.” Dar, dacă există o situație deosebită în cadrul aceluiași păcat, – care trebuie spusă exact așa cum s-a întâmplat -, e necesară spovedania exactă. Pentru vorbirea în deșert sau pentru judecată – sau pentru bârfă, mai pe înțelesul nostru... va spune: „Părinte, am făcut asta de foarte multe ori.” Nu va spune de fiecare dată ce a vorbit cu exactitate. Nu e nevoie. Vom spune așa: „Urăsc pe cineva.” Sau: „Urăsc pe mai mulți oameni.” Voi spune la plural.

Însă, dacă există un caz special, care se diferențiază, – ce caz să dau? – prin care ura ar fi provocat un rău în plus -, voi spovedi și acel lucru. Dacă e ceva în mod obișnuit: „Pentru că mi-a spus acel lucru, îl urăsc.” Se întâmplă des asta. Însă, atunci când ura îl conduce pe om spre răzbunare, zici: „m-am gândit să-l omor.” Nu-i așa? Dar, atunci când păcatul are aceeași esență, aceeași formă, voi spune că am făcut lucrul asta de multe ori. Nu vei face o numărătoare exactă a păcatului în cauză. Există și lucruri care se măsoară, desigur, la anumite lucruri. Vorbind despre vorbirea în deșert... Poți să numeri de câte ori ai greșit? Nu se poate! Deci, nu poate nimeni scape de grăirea în deșert și să nu păcătuiască căci de nu spunem cuvânt deșert, nu păcătuim. Vorba deșartă este vorba care nu are niciun folos și nu este nevoie să o zicem, nu e ceva necesar ce trebuie spus. E ceva zadarnic. Cum sunt: glumele, bârfele, curiozitățile: „Ce s-a întâmplat acolo? Ce a făcut acela? Ce a făcut celălalt? Lucruri ce, de fapt, nu trebuie să ne intereseze... aceste păcate nu au un calup standard.

Păcatele care trebuie să fie spuse standard sunt doar păcatele trupești. Trebuie spuse la modul general, tipiconal. Nu va fi spus modul păcătuirii, căci nu-l folosește. Poate să producă tulburare în interior, și nu e permis. Asta e important. Dacă omul nu și-a făcut o spovedanie curată, trebuie să se spovedească din copilărie. Și, înaintând în vârstă, să spună cum a evoluat viața sa. Și așa văzându-și viața, își găsește păcatele și le spune. Astfel nu e nevoie să se întoarcă în timp altă dată să spună iarăși aceleași păcate. După ce se curățește bine, cu ajutorul duhovnicului, și prin strădania personală, apoi nu e nevoie să se întoarcă și să spună: „Oare m-am spovedit curat?” Dar, dacă i-a scăpat ceva și nu a spus, iar apoi Dumnezeu i-a adus aminte, să scrie, ca să nu uite și s-o spovedească apoi; să o scrie într-un carnețel sau pe o hârtiuță, să își amintească, și, la vremea potrivită, o va spovedi.

Sfânta Spovedanie e un lucru NEAPĂRAT necesar! Fără spovedanie nu putem intra în rai. Este cheia care deschide poarta raiului. Din cauza asta trebuie să știm cum să ne spovedim. Fără această cheie nimeni nu va putea intra înăuntru. Ori de câte ori s-ar împărtăși cineva, ori de câte ori s-ar spovedi cu mintea înaintea lui Dumnezeu, – lucru ce are har și putere, pentru că cerem iertare. Însă, dacă nu se spovedește curat înaintea duhovnicului, nu poate lua în mâna sa cheia, ca să deschidă ușa Împărăției Cerurilor. Nu poate intra înăuntru cu niciun chip! Dacă omul nu va spovedi aici fiece păcat important, dacă nu se va pocăi, nu se va mântui! Prin exemplele și întâmplările pe care le avem înscrise, despre acest adevăr, trebuie neapărat să se facă o spovedanie curată. În special, în ceea ce privește păcatele de moarte. Omul trebuie să scape de ele, să nu-l mai apese. Iar păcatele mici, care nu aduc moartea sufletească, le vom purta fiecare până la moarte, într-o măsură mai mică sau mai mare.

Să vă dau un exemplu:

Era o femeie virtuoasă, care făcuse un păcat – lucru ce se petrece adesea în zilele noastre; însă atunci era un lucru rar întâlnit. Femeile credincioase cu frică de Dumnezeu – pentru evlavia și curăția lor – considerau acel lucru de netrecut, foarte, foarte grav – era, oarecum. Nu se spune exact ce păcat anume făcuse acea